

צלאח עבד-אל-צפור / הבריות בכפר שלי

הבריות בכפר שלי כבני בזים טורפים הם
קול זמרתם כרטט חרף בנרזוף
אושת שחוקם כאש-עלי-זרדים
פסיעותיהם — עוד-קט שוקעים בארץ
ויש שהם רוצחים, גונבים, שותים, מְגַהֵקִים
אולם הם אנשים
וטוב לבם עת בכיסם פרוטה
וכן מאמינים הם בגזרה.

ליד מבוא הכפר יושב-לו מצטפא, דודי
אוהב הוא את המצטפא*
ושעת בין-המשות הוא מבלה
אפוף פנים נוגים.
הוא מספר להם ספור, לקחי-חיים
ספור אשר אותם מפעים בעצב של כליון
עד שפורצים בבכי חנוק
כובשים עינים בעפר
בוהים

לעבר האימה העמקה, הריק, הדומיה:
„מה טעם לאדם בעמלו, מה טעם החיים?
הו אל?

השמש אות התגלותה, הסהר מצחף
וההרים האלה כס מלכות-עולם שלף
וכל אשר תגזר יקום, הו אל!

פלזני בנה, טפס-עלה, הקים לו מבצרים
וארבעים חדרי-טרקלין שנמלאו זהב נוצץ
אולם בערב קלוש-הדים מלאך המות התיצב
פנקס זעיר לו בימינו.

הושיט מלאך המות את מקלו
לחש אותות „היה“, לחש אותו „היה“ —
ונשמתו של הפלזני בתפת מדרדרת.
(הו אל)

עד מה אכזר אתה, אכזר הו אל!

אתמול בקרתי בכפרי.
דודי, דוד-מצטפא נפטר
ובעפר רפדו לו אפריון.
לא, מבצרים הוא לא הקים (בקתה של טיט היתה לו)
אחרי ארון בלה שאת גופו נשא
הלכו אך שגלימות-פשתן בלות להם
ולא זכרו לא את האל ולא מלאך המות
ולא אותות „היה“

כי שנת רעב היא השנה.
וליד פתחו של קבר קם לפתע ידידי חליל
נכדו של מצטפא דודי

וכאשר לעבר השמים אמתו הושיט
געש בשתי עיניו מבט של בוז
כי שנת רעב היא השנה.